

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 48

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 14 ianuarie 2005

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 543 din 7 decembrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114 alin. 1, art. 129 alin. 1 și ale art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.....	1-3
REPUBLICĂRI	
Legea contabilității nr. 82/1991	3-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 543

din 7 decembrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114 alin. 1, art. 129 alin. 1 și ale art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Irina Loredana Lăpădat	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114 alin. 1, art. 129 alin. 1 și ale art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mircea Popa în Dosarul nr. 6.235/2004 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal răspunde Iulia Țucu, lipsă fiind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea Iulia Țucu solicită respingerea excepției ca inadmisibilă. Depune concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că autorul excepției nu a arătat în ce constă încălcarea textelor din Constituție invocate, astfel încât excepția apare ca fiind nemotivată. Pune concluzii de respingere a acesteia ca inadmisibilă.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 august 2004, pronunțată în Dosarul nr. 6.235/2004, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 114 alin. 1, art. 129 alin. 1 și ale art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mircea Popa.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textele legale criticate încalcă art. 1 alin. (3) și (5),

art. 11 alin. (1), art. 16, art. 20 alin. (1), art. 21 alin. (1) și (2), art. 41 alin. (1) și (2), art. 124 alin. (3) și art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție, precum și art. 1, 2, 3, 4, 5, 7 și 19 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească. De asemenea, sunt invocate ca fiind încălcate dispozițiile art. 1, 17, 18, 19, 52 și 53 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În susținerea excepției, autorul acesteia formulează unele considerații cu privire la oportunitatea reglementărilor legale. Astfel, se arată că sintagma „sau judecătorul care îl înlocuiește”, cuprinsă în art. 114 alin. 1 din Codul de procedură civilă, transferă „responsabilitatea președintelui instanței (...) în sarcina unor judecători mai tineri, ușor influențabili”, prin aceasta fiind încălcate dispozițiile art. 19 din Legea nr. 92/1992. Se mai arată că, prin dispozițiile art. 129 alin. 1 și ale art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă, „s-a diminuat răspunderea judecătorului și s-a maximizat responsabilitatea justițiabilului”.

Judecătoria Sectorului 1 București consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, apreciind că prin textele de lege criticate nu este încălcată nici o dispoziție constituțională. Se mai arată că prin dispozițiile art. 114 alin. 1 din Codul de procedură civilă s-a urmărit o justă și eficientă soluționare a cauzelor deduse judecării, prin eliminarea termenelor intermediare, care pot duce la tergiversarea soluționării cauzei. Art. 129 alin. 1 din Codul de procedură civilă stabilește atribuția judecătorului de a veghea la respectarea îndeplinirii actelor procedurale de către părți și la exercitarea drepturilor procedurale cu bună-credință, precum și de a asigura o justă evaluare a probelor administrate în cauzele civile. În ceea ce privește dispozițiile art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă, se apreciază că acest text de lege se aplică în situații deosebite, a căror urgență este justificată de necesitatea evitării prejudicierii unor drepturi sau unor interese legitime, astfel încât nu este încălcat principiul contradictorialității și nici dispozițiile art. 24 alin. (1) din Constituție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că dispozițiile art. 114 și ale art. 581 din Codul de procedură civilă au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, iar Curtea Constituțională a statuat că aceste texte de lege nu încalcă nici o dispoziție constituțională. Se mai arată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece autorul acesteia nu arată în ce constă încălcarea dispozițiilor constituționale invocate.

Avocatul Poporului arată că în încheierea de sesizare a Curții Constituționale „nu sunt indicate prevederile constituționale pretins încălcate, astfel încât stabilirea cadrului constituțional în care urmează să fie examinată excepția de neconstituționalitate revine exclusiv Curții Constituționale”. Se apreciază că textele de lege criticate nu contravin nici unei dispoziții constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din

Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 114 alin. 1, art. 129 alin. 1 și ale art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă, modificate prin art. 1 pct. 42, art. 1 pct. 46 și, respectiv, art. 1 pct. 213 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 2 octombrie 2000. Art. 114 alin. 1 din Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, a fost modificat prin art. 1 pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001.

Prevederile legale criticate au următorul conținut:

— Art. 114 alin. 1: „*La primirea cererii de chemare în judecată președintele sau judecătorul care îl înlocuiește va verifica dacă aceasta întrunește cerințele prevăzute de lege. Când este cazul, reclamantului i se pune în vedere să completeze sau să modifice cererea și să depună, potrivit art. 112 alin. 2 și art. 113, cererea și copii certificate de pe toate înscrisurile pe care își întemeiază cererea.*”;

— Art. 129 alin. 1: „*Părțile au îndatorirea ca, în condițiile legii, să urmărească desfășurarea și finalizarea procesului. De asemenea, ele au obligația să îndeplinească actele de procedură în condițiile, ordinea și termenele stabilite de lege sau de judecător, să-și exercite drepturile procedurale conform dispozițiilor art. 723 alin. 1, precum și să-și probeze pretențiile și apărările.*”;

— Art. 581 alin. 3: „*Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecată asupra fondului. Judecata se face de urgență și cu precădere. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar motivarea ordonanței se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste dispoziții legale contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) referitor la statul de drept și alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 11 alin. (1) referitor la îndeplinirea cu bună-credință a obligațiilor statului ce-i revin din tratatele la care este parte, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) și (2) referitor la accesul liber la justiție, art. 41 alin. (1) și (2) referitor la muncă și protecția socială a muncii, art. 124 alin. (3) referitor la independența judecătorilor și art. 126 alin. (1) și (2) referitor la instanțele judecătorești.

De asemenea, sunt invocate unele dispoziții din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv art. 1, 17, 18, 19, 52 și 53.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia nu formulează nici un motiv prin care să susțină neconstituționalitatea textelor de lege criticate, ci se limitează doar la indicarea textelor constituționale pretins încălcate.

Curtea reține că, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale pot fi făcute în formă scrisă și motivate. Coroborând acest text de lege cu prevederile art. 29 din Legea nr. 47/1992, rezultă că de esența controlului de constituționalitate este exercitarea acestuia numai în limitele sesizării. Prin urmare, Curtea Constituțională nu se poate substitui părții cu privire la invocarea unor motive de neconstituționalitate, raportând dispozițiile legale criticate la textele constituționale indicate de către autor. Acest fapt ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile Legii nr. 47/1992.

În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu Decizia nr. 212 din 7 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 2001.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 114 alin. 1, art. 129 alin. 1 și ale art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mircea Popa în Dosarul nr. 6.235/2004 al Judecătoriai Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Lăpădat

R E P U B L I C Ă R I

L E G E A

contabilității nr. 82/1991*)

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Societățile comerciale, societățile/companiile naționale, regiile autonome, institutele naționale de cercetare-dezvoltare, societățile cooperatiste și celelalte persoane juridice au obligația să organizeze și să conducă contabilitatea proprie, respectiv contabilitatea financiară, potrivit prezentei legi, și contabilitatea de gestiune adaptată la specificul activității.

(2) Instituțiile publice, asociațiile și celelalte persoane juridice cu și fără scop patrimonial, precum și persoanele fizice care desfășoară activități producătoare de venituri au, de asemenea, obligația să organizeze și să conducă contabilitatea proprie, respectiv contabilitatea financiară și, după caz, contabilitatea de gestiune.

(3) Subunitățile fără personalitate juridică, cu sediul în străinătate, care aparțin persoanelor prevăzute la alin. (1) și (2), cu sediul sau domiciliul în România, precum și sediile permanente din România care aparțin unor persoane juridice cu sediul sau domiciliul în străinătate au obligația să organizeze și să conducă contabilitatea proprie, potrivit prezentei legi.

Art. 2. — (1) Contabilitatea, ca activitate specializată în măsurarea, evaluarea, cunoașterea, gestiunea și controlul activelor, datoriilor și capitalurilor proprii, precum și a rezultatelor obținute din activitatea persoanelor juridice și fizice prevăzute la art. 1 trebuie să asigure înregistrarea cronologică și sistematică, prelucrarea, publicarea și păstrarea informațiilor cu privire la poziția financiară, performanța financiară și fluxurile de trezorerie, atât pentru cerințele interne ale acestora, cât și în relațiile cu investitorii prezenți și potențiali, creditorii financiari și comerciali, clienții, instituțiile publice și alți utilizatori.

(2) Contabilitatea publică cuprinde:

a) contabilitatea veniturilor și cheltuielilor bugetare, care să reflecte încasarea veniturilor și plata cheltuielilor aferente exercițiului bugetar;

b) contabilitatea trezoreriei statului;

c) contabilitatea generală bazată pe principiul constatării drepturilor și obligațiilor, care să reflecte evoluția situației financiare și patrimoniale, precum și a excedentului sau a deficitului patrimonial;

d) contabilitatea destinată analizării costurilor programelor aprobate.

(3) Contabilitatea instituțiilor publice asigură informații ordonatorilor de credite cu privire la execuția bugetelor de venituri și cheltuieli, patrimoniul aflat în administrare, precum și pentru întocmirea contului general anual de execuție a bugetului de stat, a contului anual de execuție a bugetului asigurărilor sociale de stat, fondurilor speciale, precum și a conturilor anuale de execuție ale bugetelor locale.

Art. 3. — (1) Contabilitatea se ține în limba română și în moneda națională.

(2) Contabilitatea operațiunilor efectuate în valută se ține atât în moneda națională, cât și în valută, potrivit reglementărilor elaborate în acest sens.

(3) Pentru necesitățile proprii de informare, persoanele prevăzute la art. 1 pot opta pentru întocmirea situațiilor financiare și într-o altă monedă.

Art. 4. — (1) Ministerul Finanțelor Publice elaborează și emite norme și reglementări în domeniul contabilității, planul de conturi general, modelele situațiilor financiare, registrelor și formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă, normele metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora.

(2) Ministerul Finanțelor Publice elaborează și emite norme privind contabilitatea în partidă simplă.

(3) Normele și reglementările contabile pentru instituțiile de credit, unitățile de asigurare-reasigurare, precum și pentru unitățile care operează pe piața de capital se elaborează și se emit de Banca Națională a României, Comisia de Supraveghere a Asigurărilor și Comisia Națională a Valoilor Mobiliare, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice.

(4) Elaborarea reglementărilor prevăzute la alin. (1), (2) și (3) se face cu consultarea organismelor profesionale de profil.

*) Republicată în temeiul art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 70/2004 pentru modificarea și completarea Legii contabilității nr. 82/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773 din 24 august 2004, aprobată cu modificări prin Legea nr. 420/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 993 din 28 octombrie 2004, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea contabilității nr. 82/1991 a mai fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 26 august 2002.

Art. 5. — (1) Persoanele prevăzute la art. 1 au obligația să conducă contabilitatea în partidă dublă și să întocmească situații financiare anuale.

(2) Categoriile de persoane care pot ține contabilitatea în partidă simplă se stabilesc prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(3) Pentru organizații patronale și sindicale, precum și pentru alte categorii de organizații fără scop patrimonial, care nu desfășoară activități economice, Ministerul Finanțelor Publice aprobă un sistem simplificat de raportare financiară, având în vedere și cerințele organismelor europene de profil.

Art. 6. — (1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz.

Art. 7. — (1) Persoanele prevăzute la art. 1 au obligația să efectueze inventarierea generală a elementelor de activ și de pasiv deținute la începutul activității, cel puțin o dată pe an pe parcursul funcționării lor, în cazul fuziunii sau încetării activității, precum și în alte situații prevăzute de lege.

(2) Ministerul Finanțelor Publice poate aproba excepții de la regula inventarierii anuale pentru unele bunuri cu caracter special aflate în administrarea instituțiilor publice, la propunerea ordonatorilor principali de credite.

(3) Rezultatul inventarierii se înregistrează în contabilitate potrivit reglementărilor contabile aplicabile.

Art. 8. — (1) Evaluarea elementelor deținute cu ocazia inventarierii și prezentarea acestora în situațiile financiare anuale se fac potrivit normelor și reglementărilor contabile.

(2) Reevaluarea activelor imobilizate se face, cu excepțiile prevăzute de reglementările legale, la valoarea justă a acestora. Valoarea justă se determină pe baza unor evaluări efectuate, de regulă, de evaluatori autorizați.

Art. 9. — (1) Documentele oficiale de prezentare a situației economico-financiare a persoanelor prevăzute la art. 1 sunt situațiile financiare anuale, stabilite potrivit legii, care trebuie să ofere o imagine fidelă a poziției financiare, performanței financiare și a celorlalte informații referitoare la activitatea desfășurată.

(2) Pentru instituțiile publice documentul oficial de prezentare a situației patrimoniului aflat în administrarea statului și a unităților administrativ-teritoriale și a execuției bugetului de venituri și cheltuieli este situația financiară trimestrială și anuală.

(3) Societățile-mamă, definite astfel în reglementările contabile aplicabile grupurilor de societăți, întocmesc și prezintă și situații financiare anuale consolidate.

CAPITOLUL II

Organizarea și conducerea contabilității

Art. 10. — (1) Răspunderea pentru organizarea și conducerea contabilității la persoanele prevăzute la art. 1 revine administratorului, ordonatorului de credite sau altei persoane care are obligația gestionării unității respective.

(2) Persoanele prevăzute la art. 1 organizează și conduc contabilitatea, de regulă, în compartimente distincte, conduse de către directorul economic, contabilul-șef sau altă persoană imputernicită să îndeplinească această funcție. Aceste persoane trebuie să aibă studii economice superioare și răspund împreună cu personalul din subordine de organizarea și conducerea contabilității, în condițiile legii.

(3) Contabilitatea poate fi organizată și condusă pe bază de contracte de prestări de servicii în domeniul contabilității, încheiate cu persoane fizice sau juridice

autorizate în condițiile Ordonanței Guvernului nr. 65/1994 privind organizarea activității de expertiză contabilă și a contabililor autorizați, cu modificările și completările ulterioare, care răspund, potrivit legii.

(4) La persoanele juridice la care contabilitatea nu este organizată în compartimente distincte, care nu au personal calificat încadrat, potrivit legii, sau contracte de prestări de servicii în domeniul contabilității, încheiate cu persoane fizice sau juridice autorizate în condițiile Ordonanței Guvernului nr. 65/1994 și care au înregistrat o cifră de afaceri anuală de până la echivalentul în lei a 50.000 euro, răspunderea pentru ținerea contabilității, potrivit legii, revine administratorului sau altei persoane care are obligația gestionării unității respective.

(5) Instituțiile publice la care contabilitatea nu este organizată în compartimente distincte sau care nu au personal încadrat cu contract individual de muncă, potrivit legii, pot încheia contracte de prestări de servicii, pentru conducerea contabilității și întocmirea situațiilor financiare trimestriale și anuale, cu societăți comerciale de expertiză contabilă sau cu persoane fizice autorizate, conform legii. Încheierea contractelor se face cu respectarea reglementărilor privind achizițiile publice de bunuri și servicii. Plata serviciilor respective se face din fonduri publice cu această destinație.

Art. 11. — Deținerea, cu orice titlu, de bunuri materiale, titluri de valoare, numerar și alte drepturi și obligații, precum și efectuarea de operațiuni economice, fără să fie înregistrate în contabilitate, sunt interzise.

Art. 12. — (1) Contabilitatea imobilizărilor se ține pe categorii și pe fiecare obiect de evidență.

(2) Contabilitatea stocurilor se ține cantitativ și valoric sau numai valoric, în condițiile stabilite de reglementările legale.

Art. 13. — Înregistrarea în contabilitate a elementelor de activ se face la costul de achiziție, de producție sau la valoarea justă pentru alte intrări decât cele prin achiziție sau producție, după caz.

Art. 14. — Creanțele și datoriile se înregistrează în contabilitate la valoarea nominală.

Art. 15. — Valoarea acțiunilor emise sau a altor titluri, precum și vărsămintele efectuate în contul capitalului subscris se reflectă distinct în contabilitate.

Art. 16. — Contabilitatea clienților și furnizorilor, a celorlalte creanțe și obligații se ține pe categorii, precum și pe fiecare persoană fizică sau juridică.

Art. 17. — (1) Contabilitatea cheltuielilor se ține pe feluri de cheltuieli, după natura sau destinația lor, după caz.

(2) Contabilitatea veniturilor se ține pe feluri de venituri, după natura sau sursa lor, după caz.

(3) Contabilitatea veniturilor și cheltuielilor bugetului general consolidat se ține pe subdiviziunile clasificăției bugetare.

Art. 18. — (1) Contabilitatea instituțiilor publice asigură înregistrarea plăților de casă și a cheltuielilor efective, pe subdiviziunile clasificăției bugetare, potrivit bugetului aprobat.

(2) Pentru finanțarea cheltuielilor în limita prevederilor din bugetele aprobate, instituțiile publice au obligația organizării și conducerii evidenței angajamentelor bugetare și legale în conformitate cu normele metodologice elaborate de Ministerul Finanțelor Publice.

Art. 19. — (1) În contabilitate, profitul sau pierderea se stabilește cumulativ de la începutul exercițiului financiar. Închiderea conturilor de venituri și cheltuieli se efectuează, de regulă, la sfârșitul exercițiului financiar.

(2) Rezultatul definitiv al exercițiului financiar se stabilește la închiderea acestuia.

(3) Repartizarea profitului se înregistrează în contabilitate pe destinații, după aprobarea situațiilor financiare anuale.

(4) Pierderea contabilă reportată se acoperă din profitul exercițiului financiar și cel reportat, din rezerve și capital social, potrivit hotărârii adunării generale a acționarilor sau asociaților.

(5) La instituțiile publice rezultatul execuției bugetare se stabilește anual prin închiderea conturilor de cheltuieli efective și a conturilor de surse din care au fost efectuate.

CAPITOLUL III

Registrele de contabilitate

Art. 20. — Registrele de contabilitate obligatorii sunt: Registrul-jurnal, Registrul-inventar și Cartea mare. Întocmirea, editarea și păstrarea registrelor de contabilitate se efectuează conform normelor elaborate de Ministerul Finanțelor Publice.

Art. 21. — Registrele de contabilitate se utilizează în strictă concordanță cu destinația acestora și se prezintă în mod ordonat și astfel completate încât să permită, în orice moment, identificarea și controlul operațiunilor contabile efectuate.

Art. 22. — Pentru verificarea înregistrării corecte în contabilitate a operațiunilor efectuate se întocmește bilanța de verificare, cel puțin anual, la încheierea exercițiului financiar, sau la termenele de întocmire a situațiilor financiare periodice.

Art. 23. — Persoanele prevăzute la art. 1 care utilizează sisteme informatice de prelucrare automată a datelor au obligația să asigure prelucrarea datelor înregistrate în contabilitate în conformitate cu normele contabile aplicate, controlul și păstrarea acestora pe suporturi tehnice.

Art. 24. — Înregistrarea în contabilitate a operațiunilor determinate de fuziunea, divizarea sau încetarea, potrivit legii, a activității persoanelor prevăzute la art. 1 se face pe baza documentelor corespunzătoare întocmite în asemenea situații.

Art. 25. — Registrul-jurnal, Registrul-inventar și Cartea mare, precum și documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitatea financiară se păstrează în arhiva persoanelor prevăzute la art. 1, timp de 10 ani, cu începere de la data încheierii exercițiului financiar în cursul căruia au fost întocmite, cu excepția statelor de salarii, care se păstrează timp de 50 de ani.

Art. 26. — În caz de pierdere, sustragere sau distrugere a unor documente contabile se vor lua măsuri de reconstituire a acestora în termen de maximum 30 de zile de la constatare, potrivit reglementărilor emise în acest scop.

CAPITOLUL IV

Situații financiare anuale

Art. 27. — (1) Exercițiul financiar reprezintă perioada pentru care trebuie întocmite situațiile financiare anuale și, de regulă, coincide cu anul calendaristic.

(2) Durata exercițiului financiar este de 12 luni.

(3) Exercițiul financiar poate fi diferit de anul calendaristic:

a) pentru sucursalele cu sediul în România, care aparțin unei persoane juridice străine, cu excepția instituțiilor de credit, entităților autorizate de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare și societăților de asigurare, dacă exercițiul financiar diferă pentru societate;

b) pentru filialele consolidate ale societății-mamă, precum și pentru filialele filialelor, cu excepția instituțiilor de credit, entităților autorizate de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare și societăților de asigurare, dacă exercițiul financiar diferă pentru societatea-mamă.

(4) Exercițiul financiar al unităților nou-înființate începe la data înființării, potrivit legii.

(5) Exercițiul financiar al unei persoane juridice care se lichidează începe la data încheierii exercițiului financiar

anterior și se încheie în ziua precedentă datei când începe lichidarea. Perioada de lichidare este considerată un exercițiu financiar, indiferent de durata sa.

(6) Situațiile financiare anuale consolidate ale unei societăți-mamă se întocmesc pentru același exercițiu financiar aplicabil situațiilor financiare anuale ale societății-mamă. Dacă exercițiul financiar al filialelor diferă de exercițiul financiar aplicabil societății-mamă, situațiile financiare anuale consolidate pot fi întocmite la o altă dată pentru a ține cont de exercițiul financiar al majorității sau al celor mai importante dintre societățile consolidate.

(7) Exercițiul financiar pentru instituțiile publice este anul bugetar.

Art. 28. — (1) Persoanele prevăzute la art. 1 au obligația să întocmească situații financiare anuale, inclusiv în situația fuziunii, divizării sau încetării activității acestora, în condițiile legii.

(2) Ministerul Finanțelor Publice poate stabili întocmirea și depunerea situațiilor financiare și la alte perioade decât anual, în cadrul exercițiului financiar.

(3) Pentru persoanele juridice care aplică reglementări contabile conforme cu Standardele Internaționale de Raportare Financiară situațiile financiare anuale se compun din bilanț, cont de profit și pierdere, situația modificărilor capitalului propriu, situația fluxurilor de trezorerie, politici contabile și note explicative.

(4) Persoanele juridice care nu îndeplinesc criteriile stabilite pentru aplicarea reglementărilor prevăzute la alin. (3) aplică reglementări contabile conforme cu directivele europene și întocmesc situații financiare anuale, care se compun din bilanț, cont de profit și pierdere, politici contabile și note explicative.

(5) Criteriile menționate la alin. (4) și categoriile de persoane care aplică reglementările prevăzute la alin. (3) și (4) se stabilesc prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(6) Pentru persoanele juridice fără scop patrimonial situațiile financiare anuale se compun din bilanț, contul rezultatului exercițiului, politici contabile și note explicative.

(7) Situațiile financiare anuale constituie un tot unitar și sunt însoțite de raportul administratorilor.

(8) Pentru sucursalele din România ale instituțiilor de credit și ale altor instituții financiare cu sediul în străinătate, instituțiile prevăzute la art. 4 alin. (3) stabilesc conținutul situațiilor financiare anuale care trebuie publicate de aceste sucursale. Instituțiile respective stabilesc și cerințele referitoare la informațiile privind activitatea proprie a sucursalelor, care trebuie publicate de sucursalele respective în situația în care acestea nu sunt obligate să publice situații financiare anuale referitoare la activitatea proprie.

(9) Instituțiile publice întocmesc situații financiare trimestriale și anuale, conform normelor elaborate de Ministerul Finanțelor Publice.

Art. 29. — Raportul anual cuprinde situațiile financiare anuale, raportul administratorilor, raportul de audit sau raportul comisiei de cenzori, după caz, și propunerea de distribuire a profitului sau de acoperire a pierderii contabile.

Art. 30. — Situațiile financiare anuale vor fi însoțite de o declarație scrisă a persoanelor prevăzute la art. 10 alin. (1) prin care își asumă răspunderea pentru întocmirea situațiilor financiare anuale și confirmă că:

a) politicile contabile utilizate la întocmirea situațiilor financiare anuale sunt în conformitate cu reglementările contabile aplicabile;

b) situațiile financiare anuale oferă o imagine fidelă a poziției financiare, performanței financiare și a celorlalte informații referitoare la activitatea desfășurată;

c) persoana juridică își desfășoară activitatea în condiții de continuitate.

Art. 31. — O societate-mamă trebuie să întocmească atât raport anual pentru propria activitate, cât și raport anual consolidat.

Art. 32. — (1) Obiectivul situațiilor financiare anuale consolidate este de a oferi o imagine fidelă a poziției financiare, performanței financiare și a celorlalte informații referitoare la activitatea grupului, potrivit reglementărilor contabile aplicabile.

(2) Situațiile financiare anuale consolidate constituie un tot unitar. Acestea cuprind bilanțul consolidat, contul de profit și pierdere consolidat, precum și celelalte componente, respectiv informații referitoare la activitatea grupului, potrivit reglementărilor contabile aplicabile, politici contabile și note explicative la situațiile financiare anuale consolidate, și vor fi făcute publice împreună cu situațiile financiare anuale individuale ale societății-mamă.

Art. 33. — (1) Situațiile financiare anuale ale persoanelor juridice prevăzute la art. 28 alin. (3) sunt supuse auditului financiar, care se efectuează de către auditori financiari, persoane fizice sau juridice autorizate, potrivit legii.

(2) Sunt supuse, de asemenea, auditului financiar situațiile financiare întocmite cu ocazia fuziunii, divizării sau încetării activității persoanelor prevăzute la art. 28 alin. (3).

(3) Persoanele juridice prevăzute la art. 28 alin. (3) au obligația auditării situațiilor financiare anuale pe perioada premergătoare aplicării reglementărilor armonizate, în condițiile stabilite de Ministerul Finanțelor Publice și instituțiile prevăzute la art. 4 alin. (3), după caz.

(4) Criteriile în funcție de care situațiile financiare anuale ale persoanelor juridice prevăzute la art. 28 alin. (4) sunt supuse auditului financiar se stabilesc prin ordin al ministrului finanțelor publice. Verificarea de către cenzori a situațiilor financiare anuale se efectuează potrivit legii.

Art. 34. — (1) Persoanele juridice care organizează contabilitatea în partidă dublă trebuie să publice situațiile financiare anuale. Fac obiectul publicării situațiile financiare anuale, raportul administratorilor și raportul de audit sau raportul comisiei de cenzori, după caz. Aceste prevederi se aplică și sucursalelor înregistrate în România, care aparțin unor persoane juridice cu sediul în străinătate, precum și societăților-mamă care întocmesc situații financiare consolidate.

(2) Acționarii și angajații unei societăți au dreptul să se informeze în legătură cu situațiile financiare anuale la sediul social al societății sau al societății-mamă, fără nici o discriminare.

(3) Situațiile financiare anuale se păstrează timp de 50 de ani.

(4) În caz de încetare a activității persoanelor prevăzute la art. 1, situațiile financiare anuale, precum și registrele și celelalte documente la care se referă art. 25 se predau la arhivele statului, în conformitate cu prevederile legale în materie.

Art. 35. — (1) Pentru asigurarea informațiilor destinate sistemului instituțional al statului, un exemplar al situațiilor financiare anuale se depune la direcția generală a finanțelor publice județeană, respectiv a municipiului București, sau, după caz, la Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, astfel:

a) persoanele prevăzute la art. 28 alin. (3), în termen de 150 de zile de la încheierea exercițiului financiar;

b) persoanele prevăzute la art. 28 alin. (4) și (6), în termen de 120 de zile de la încheierea exercițiului financiar;

c) persoanele care, de la constituire, nu au desfășurat activitate vor depune o declarație în acest sens, în termen de 60 de zile de la încheierea exercițiului financiar. Prevederile prezentului alineat se aplică până la data de 31 decembrie 2006, inclusiv pentru situațiile financiare aferente exercițiului financiar al anului 2006.

(2) Instituțiile publice și celelalte persoane juridice, ai căror conducători au calitatea de ordonator de credite, depun un exemplar din situațiile financiare trimestriale și

anuale la organul ierarhic superior, la termenele stabilite de acesta.

(3) Ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, alte autorități publice, instituțiile publice autonome și unitățile administrativ-teritoriale, ai căror conducători au calitatea de ordonator principal de credite, depun la Ministerul Finanțelor Publice un exemplar din situațiile financiare trimestriale și anuale, potrivit normelor și la termenele stabilite de acesta.

CAPITOLUL V

Contabilitatea trezoreriei statului și a instituțiilor publice

Art. 36. — (1) Contabilitatea trezoreriei statului se organizează și funcționează pe principiul execuției de casă și asigură înregistrarea operațiunilor de încasări și plăți în conturi de venituri și cheltuieli deschise pe bugete, ordonatori de credite și subdiviziunile clasificăției bugetare stabilite de Ministerul Finanțelor Publice.

(2) În contabilitatea trezoreriei statului se deschid, pe seama ordonatorilor de credite, conturi distincte pentru creditele deschise și repartizate și pentru cheltuielile efectuate din bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, bugetul asigurărilor pentru șomaj, bugetele locale, precum și conturi de disponibilități din care se pot efectua plăți.

(3) Contabilitatea trezoreriei statului asigură informații cu privire la derularea execuției bugetare în condiții de echilibru financiar, aprobată anual prin lege pentru fiecare buget, precum și în limita disponibilităților aflate în conturi.

(4) În contabilitatea trezoreriei statului se reflectă, în conturi distincte, împrumuturile de stat interne și externe primite pentru finanțarea deficitelor bugetare, precum și pentru alte acțiuni prevăzute de lege, plasamentele financiare efectuate din contul curent general al trezoreriei statului, precum și depozitele atrase de la instituțiile financiare și de la persoane fizice.

(5) Contabilitatea trezoreriei statului se organizează în cadrul Ministerului Finanțelor Publice și al unităților sale subordonate și cuprinde operațiunile privind execuția de casă a bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, bugetului asigurărilor pentru șomaj și bugetelor locale, gestiunea datoriei publice interne și externe, precum și alte operațiuni financiare efectuate în contul organelor administrației publice centrale și locale.

(6) Organizarea și conducerea contabilității trezoreriei statului se efectuează potrivit normelor emise de Ministerul Finanțelor Publice.

(7) Ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, alte autorități publice, instituțiile publice autonome, precum și instituțiile din subordinea acestora, ai căror conducători au calitatea de ordonator de credite, organizează și conduc contabilitatea drepturilor constatate și a veniturilor încasate, precum și a angajamentelor și a plăților efectuate, potrivit bugetului aprobat.

Art. 37. — (1) Contabilitatea execuției bugetelor locale se organizează și se conduce la nivelul unităților administrativ-teritoriale, potrivit normelor metodologice emise de Ministerul Finanțelor Publice și asigură înregistrarea operațiunilor privind: drepturile constatate, veniturile încasate, cheltuielile efectuate în executarea bugetelor locale, precum și obligațiile cu termene legale de plată până la data de 31 decembrie; evidența subvențiilor primite de la bugetul de stat și de la celelalte bugete, precum și a sumelor defalcate din bugetul de stat, potrivit legii; gestiunea datoriei publice locale interne și externe; stabilirea rezultatului execuției bugetelor locale prin închiderea conturilor de venituri și cheltuieli.

(2) Unitățile administrativ-teritoriale, instituțiile și serviciile publice de subordonare locală, care au personalitate juridică și ai căror conducători au calitatea de ordonator de credite, organizează și conduc contabilitatea drepturilor constatate și a veniturilor încasate, precum și a angajamentelor și a plăților efectuate, potrivit bugetului aprobat.

Art. 38. — (1) Contabilitatea execuției bugetului asigurărilor sociale de stat se organizează și se conduce în cadrul Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei și al unităților subordonate, potrivit normelor emise de Ministerul Finanțelor Publice și asigură înregistrarea operațiunilor privind: drepturile constatate, veniturile încasate, cheltuielile efectuate în executarea bugetului asigurărilor sociale de stat, precum și obligațiile cu termene legale de plată până la data de 31 decembrie; evidența subvențiilor primite de la bugetul de stat; stabilirea rezultatului execuției bugetului asigurărilor sociale de stat prin închiderea conturilor de venituri și cheltuieli.

(2) Instituțiile publice cu personalitate juridică, finanțate din bugetul asigurărilor sociale de stat, ai căror conducători au calitatea de ordonator de credite, organizează și conduc contabilitatea drepturilor constatate și a veniturilor încasate, precum și a angajamentelor și a plăților efectuate, potrivit bugetului aprobat.

Art. 39. — (1) Ministerul Finanțelor Publice întocmește anual bilanțul instituțiilor publice.

(2) Obiectul principal al bilanțului instituțiilor publice îl constituie patrimoniul statului și al unităților administrativ-teritoriale, cuprinzând domeniul public și cel privat, inclusiv solul, bogățiile naturale, zăcămintele și alte bunuri cu potențial economic, evaluate în expresie bănească, după metodologia stabilită de fiecare minister, autoritate a administrației publice centrale sau locale, după caz.

(3) Evidența în unități fizice sau valorice, după caz, a fondului funciar, fondului forestier, rezervelor de substanțe minerale utile și a celorlalte resurse naturale ale solului și subsolului se realizează de către unitățile care administrează, exploatează și folosesc bunurile respective.

(4) La încheierea exercițiului financiar, în contabilitatea trezoreriei statului se procedează la încheierea execuției bugetare potrivit normelor metodologice emise de Ministerul Finanțelor Publice, după cum urmează:

a) încheierea execuției bugetului de stat se efectuează de către unitățile teritoriale ale trezoreriei statului;

b) încheierea execuției bugetului asigurărilor sociale de stat se efectuează de către unitățile Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei;

c) încheierea execuției bugetelor locale se efectuează de ordonatorii principali de credite ai bugetelor locale.

(5) Ministerul Finanțelor Publice întocmește trimestrial și anual bilanțul general al trezoreriei statului, în structura stabilită de acesta, care se aprobă în condițiile legii.

Art. 40. — Bilanțul anual al instituțiilor publice, în structura stabilită de Ministerul Finanțelor Publice, se prezintă Guvernului o dată cu contul general anual de execuție a bugetului de stat.

CAPITOLUL VI

Contravenții și infracțiuni

Art. 41. — Constituie contravenții la prevederile prezentei legi următoarele fapte, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii, să fie considerate infracțiuni:

1. deținerea, cu orice titlu, de bunuri materiale, titluri de valoare, numerar și alte drepturi și obligații, precum și

efectuarea de operațiuni economice, fără să fie înregistrate în contabilitate;

2. nerespectarea reglementărilor emise de Ministerul Finanțelor Publice cu privire la:

a) utilizarea și ținerea registrelor de contabilitate;

b) întocmirea și utilizarea documentelor justificative și contabile pentru toate operațiunile efectuate, înregistrarea în contabilitate a acestora în perioada la care se referă, păstrarea și arhivarea acestora, precum și reconstituirea documentelor pierdute, sustrate sau distruse;

c) efectuarea inventarierii;

d) întocmirea și auditarea situațiilor financiare anuale;

e) întocmirea și depunerea situațiilor financiare periodice stabilite potrivit legii;

f) nedepunerea declarației din care să rezulte că persoanele prevăzute la art. 1 nu au desfășurat activitate;

g) publicarea situațiilor financiare anuale, potrivit legii.

3. prezentarea de situații financiare care conțin date eronate sau necorelate, inclusiv cu privire la identificarea persoanei raportoare.

Art. 42. — (1) Contravenția prevăzută la art. 41 pct. 2 lit. g) se sancționează cu amendă de la 20.000.000 lei la 300.000.000 lei, cea prevăzută la pct. 1, cu amendă de la 10.000.000 lei la 100.000.000 lei, cele prevăzute la pct. 2 lit. c) și d), cu amendă de la 4.000.000 lei la 50.000.000 lei, cele prevăzute la pct. 2 lit. a) și b), cu amendă de la 3.000.000 lei la 40.000.000 lei, cea prevăzută la pct. 2 lit. e), cu amendă de la 5.000.000 lei la 15.000.000 lei, cea prevăzută la pct. 3, cu amendă de la 2.000.000 lei la 10.000.000 lei, iar cea prevăzută la pct. 2 lit. f), cu amendă de la 1.000.000 lei la 2.000.000 lei. Criteriile în funcție de care se stabilește nivelul amenzii se corelează cu nivelul cifrei de afaceri.

(2) Amenda pentru neîndeplinirea obligației prevăzute la art. 41 pct. 2 lit. e) este de la 10.000.000 lei la 30.000.000 lei, dacă perioada de întârziere pentru întocmirea și depunerea situațiilor financiare periodice este cuprinsă între 15 și 30 de zile lucrătoare, și de la 15.000.000 lei la 45.000.000 lei, dacă perioada de întârziere depășește 30 de zile lucrătoare.

(3) Guvernul, la propunerea Ministerului Finanțelor Publice, poate modifica nivelul amenziilor prevăzute la alin. (1) în funcție de rata inflației.

(4) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de persoanele cu atribuții de control financiar și de alte persoane anume împuternicite de Ministerul Finanțelor Publice.

(5) Amenzile contravenționale prevăzute la alin. (1) și (2) se suportă de persoanele vinovate.

(6) Contravențiilor prevăzute la art. 41 le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor*).

Art. 43. — Efectuarea cu știință de înregistrări inexacte, precum și omisiunea cu știință a înregistrărilor în contabilitate, având drept consecință denaturarea veniturilor, cheltuielilor, rezultatelor financiare, precum și a elementelor de activ și de pasiv ce se reflectă în bilanț, constituie infracțiunea de fals intelectual și se pedepsește conform legii.

CAPITOLUL VII

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 44. — (1) În termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi Ministerul Finanțelor Publice va elabora normele și reglementările contabile simplificate, armonizate cu directivele europene**).

*) Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 a fost aprobată și modificată prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările ulterioare.

**) A se vedea Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 306/2002 pentru aprobarea Reglementărilor contabile simplificate, armonizate cu directivele europene, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 și nr. 279 bis din 25 aprilie 2002, reglementări care se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2003.

(2) Ministerul Finanțelor Publice și instituțiile prevăzute la art. 4 alin. (3) din prezenta lege vor elabora și vor actualiza permanent reglementările contabile aplicabile persoanelor prevăzute la art. 1.

Art. 45. — Ministerul Finanțelor Publice exercită controlul asupra modului în care se aplică prevederile prezentei legi.

Art. 46. — Prezenta lege intră în vigoare la data de 1 ianuarie 1992*).

Art. 47. — Prevederile prezentei legi se aplică și subunităților fără personalitate juridică, cu sediul în străinătate, ce aparțin persoanelor prevăzute la art. 1, cu sediul sau domiciliul în România, cât și subunităților cu sediul în România, ce aparțin unor persoane juridice ori fizice cu sediul sau domiciliul în străinătate.

Art. 48. — Pentru dezvoltarea cadrului instituțional în domeniul contabilității și al profesiei contabile, se reorganizează Colegiul Consultativ al Contabilității. Modul de organizare și funcționare, atribuțiile și sursele de finanțare ale acestuia se stabilesc prin Regulamentul de organizare și funcționare a Colegiului Consultativ al Contabilității, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului, ce va fi promovată până la data de 31 martie 2005.

Art. 49. — Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă:

— Decretul nr. 375/1956 privind reconstituirea actelor, documentelor și evidențelor cu conținut financiar pierdute, sustrase sau distruse, publicat în Buletinul Oficial nr. 22 din 4 august 1956;

— Hotărârea nr. 1.885 din 28 decembrie 1970 cu privire la organizarea și conducerea contabilității, atribuțiile și răspunderile conducătorului compartimentului financiar-contabil, publicată în Buletinul Oficial nr. 156 din 29 decembrie 1970;

— Hotărârea nr. 1.533/1973 privind formularele cu regim special, publicată în Buletinul Oficial nr. 189 din 2 decembrie 1973;

— Hotărârea nr. 1.116/1975 privind îmbunătățirea analizei pe bază de bilanț, creșterea operativității și calității informațiilor cu privire la rezultatele economico-financiare ale unităților socialiste de stat, publicată în Buletinul Oficial nr. 127 din 5 decembrie 1975;

— Hotărârea Guvernului nr. 252/1996 privind regimul diferențelor de curs valutar aferente capitalului social în

devize și alte operațiuni aplicabile începând cu bilanțul contabil cu termen de depunere până la 15 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 11 aprilie 1996, cu modificările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 483/1996 privind prestarea serviciilor în domeniul contabilității, verificarea și certificarea bilanțului contabil în baza prevederilor Legii contabilității nr. 82/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 2 iulie 1996, cu modificările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 22/1998 privind unele măsuri pentru reflectarea în contabilitatea agenților economici a unor operațiuni economico-financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 29 ianuarie 1998;

— orice alte dispoziții contrare prevederilor prezentei legi.

NOTĂ:

Reproducem mai jos prevederile art. II și ale art. III din Ordonanța Guvernului nr. 70/2004 pentru modificarea și completarea Legii contabilității nr. 82/1991, aprobată cu modificări prin Legea nr. 420/2004, care nu sunt încorporate în textul republicat al Legii nr. 82/1991:

„Art. II. — Reglementările contabile emise anterior în temeiul Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, aplicabile fiecărei categorii de entități, sunt în vigoare până la data de 31 decembrie 2005. Situațiile financiare anuale se întocmesc conform acestor reglementări și se depun la unitățile teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice, în termenele prevăzute la art. 29 alin. (1) din Legea nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.**)

Art. III. — Prezenta ordonanță intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2005, cu următoarele excepții:

— prevederile art. 2 alin. (1¹) lit. c) și d), art. 26 alin. (3) și (4), ale art. 26³ și 26⁴ din Legea nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2006;

— prevederile art. 25¹ alin. (3) și (6) din Legea nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2007.***)“.

*) A se vedea și datele de intrare în vigoare a actelor normative modificatoare.

**) Art. 29 alin. (1) a devenit, în forma republicată, art. 35 alin. (1).

***) Art. 2 alin. (1¹) lit. c) și d), art. 26 alin. (3) și (4), art. 26³, art. 26⁴, art. 25¹ alin. (3) și (6) au devenit, în forma republicată, art. 2 alin. (2) lit. c) și d), art. 28 alin. (3) și (4), art. 31, art. 32, art. 27 alin. (3) și (6).

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”